

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

Erodált tengerparti sziklák

(3. rész)

Körutazás Új-Zélandon

Új-Zéland déli szigetén a mediterrán jellegű Abel Tasman Nemzeti Park után következő célpontunk már az Alpok hangulatát idézte. A Nelson Lakes Nemzeti Parkban a Mount Robert csúcsát tettük célba. Elvárásolt erdőben indultunk, ahol girbe-gurba fák és földi érő zuzmószálak mellett haladtunk. A gerincre érve virágos rét és a Rotoiti-tó panorámája fogadott, majd a Bushline menedékháztól újra lefelé vettük az irányt. A túra ezen szakasza nem nehéz, és 3–4 óra alatt mindössze 650 méter szintemelkedést kell leküzdeni.

A gerincen továbbhaladva akár 5–6 napos vándortúrát is tehetünk, háztól házig, mint az Alpokban. Arra a különbségre azonban fel kell készülni, hogy itt, Új-Zélandon felvonóval ritkán találkozunk, a túrákat ilyen könnyítéssel nem rövidíthetjük, ráadásul néhol a tengerszintől kell indulni.

Látnivaló persze a tengerszinten is akad. Útban következő célpontunk felé a parton haladva meg-megálltunk, hogy az erodált mészkősziklákat megcsodáljuk. A legérdekesebb régió a Pancake Rocks (Palacsinta-sziklák), amihez kiépített, könnyen járható, kikövezett ösvény vezet.

Az Arthur's Pass Nemzeti Parkban három túrát is egybegyűrtünk. Elsőként a találó elnevezésű Devil's Punchbowl (az Ördög Puncsostálja) látványos vízesését kerestük fel. Jól kiépített ösvényen haladtunk, ami egy fából készült és alaposan körbekerített kilátóponthoz vezetett. Két túrázó már a kilátó fölötti sziklán járt, és nekünk sem kellett kétszer mondanunk, hogy másszunk fel egészen a puncsostálig. A borús idő sajnos díjnyertes fotók készítését nem tette lehetővé, de legalább tettünk egy igazi túrát.

Felkerestük a közeli Bridal Veil (Menyasszonyi Fátyol) vízesést is, majd a Temple Basin (Templomi Medence) következett. Ez utóbbi egy hosszabb, alulról kopárnak és unalmasnak tetsző túra, az erdőmentes tájon viszont gazdagon nőnek a hegyi virágok, köztük a déli-szigeti havasi gyopár.

A déli irányba vezető út kihagyhatatlan

Déli-szigeti havasi gyopár

láttnivalója a gleccserrégió, a Ferenc József- és a Fox-gleccser. Komoly túrára ne készüljünk, a kijelölt parkolóból széles ösvény vezet addig, ahonnan már látszik a gleccser, majd kis ismertető- és nagy tiltótábla, valamint korlát következik. Készítettünk néhány emlékképet, a Ferenc József-gleccser felé vezető út vízesései valóban látványosak.

Az esős Tongariróban felszabadult időt végül a Mount Aspiring Nemzeti Parkban töltöttük el, és úgy éreztük, jól döntöttünk. Elsőként a Blue Pools (Kék Medencék) felkeresésére indultunk. A pools nevével ellentétben nem

fürdőhely, hanem a folyó kanyarulatának ki- szélesedése, egy magas hídról mégis sokan ugrálnak a vízbe.

A legtöbben csak idáig mennek, pedig továbbhaladva újabb elvárásolt erdőben találjuk magunkat. Az őserdő jellegű tájon jól kiépített ösvény vezet át, egy személy teherbírású hidakkal. A túrát a folyót követi, szintemelkedése minimális, bárkinek ajánlható.

A Mount Aspiring Nemzeti Parkban tettük kalandozásunk utolsó, egyben legemlékezetesebb túráját, a Rob Roy-gleccserhez. A kempingből először egy hosszú murvás úton a Raspberry Creek-hez (Málna-patak) kellett eljutni. Visszafelé még defektet is kaptunk, de akkor már tudtuk, a felejthetetlen túra megért egy kis szerelést és koszos kezét. Az eldugott rajt-

hely ellenére a verőfényes napsütésben sokan választották ezt a túrát.

Patakok, vízesések, sárga hegyi virágok mellett vezetett utunk, majd lassan a gleccser alá jutottunk. Itt a kijelölt ösvény véget ér, de a sziklák között folytathatjuk utunkat a gleccser lábához, a számtalan lezúduló vízesés valamelyikéhez vagy pihenhetünk a lapos köveken. Az útvonal innen nem könnyű, mégis érdemes kihasználni a lehetőséget. Itt nincsenek korlátok, kerítések, tiltó táblák, a Rob Roy-gleccserhez vezető túra tehát pontosan az, amiről a természetjárás szól. A kirándulás távja nem nagy, alig több mint 10 kilométer,

A Puzzling World

Homokdűnék a keleti parton

Vízesések a Ferenc József-gleccser közelében

A Rotoiti-tó látképe

szintemelkedése a mi útvonalunkon 650 méternek adódott.

Új-Zéland déli szigetén, az Abel Tasman Nemzeti Parkban tehát „Horvátországban” járunk, délebbre már az „Alpokban” túráztunk.

Útban a Rob Roy-gleccserhez

perc alatt találják meg a négy tornyot, majd a kivezető utat.

Bár a Mount Aspiring Nemzeti Parkban fájó szívvel búcsút intettünk a tóráknak, természeti látnivalóban a keleti parton sincs hiány. Már körutazásunk első napján – a keleti part északi részén – sütkérező fókák és számos vízimadár társaságában pihentük ki a hosszú repülőút fáradságait. Közel három hét eltelte után jóval délebbre, de ismét visszatértünk a keleti partra. Portobello homokdűnéi között, a Sandfly-parton újra fókák között sétáltunk.

Távolról sikerült lefotózni a ritka sárga szemű pingvineket is, majd meghallgattuk a természetvédelmi őr minősíthetetlen szavaait. Szerintem a természetet nem a természetjáróktól kellene megvédeni. A sárga szemű pingvin populációja igazoltan a kiterjedt kereskedelmi célú halászat miatt csökkent a jelenlegi 3200–3600-as egyedszámmra. Egy távolabbi helyszínen másik pingvinfaj, a kék pingvin figyelhető meg kiépített lelátóról. A belépőjegyért fizetni kell, fotózni viszont itt is tilos.

A Sandfly-part nevének kapcsán nem lehet eltitkolni, mi is a sandfly. Magyarul homoki légy, ami kicsi, hangtalan és nagyon csíp. Ez

még hagyján, de a csipés hetekig piros marad, és kellemetlenül viszket. Ha a vékony ózonréteg miatt úgyis tartunk magunknál naptejet, tegyük mellé valami repellenst és esténként, illetve a homoki legyes területeken – főként a déli szigeten – vessük is be.

Közkívánatra a program végén megálltunk a déli sziget nagyobb városaiban. A Portobello közelében fekvő Dunedin három érdekességgel is szolgál, ezek a Larnach-kastély, egy hangulatos kínai kert és a Baldwin Street, ami a világ legmeredekebb utcájának tartanak. A település további különlegessége, hogy egy tábla szerint ez a város fekszik a legtávolabb Londontól az egész világon. A távolság több mint 19 ezer kilométer.

Programunkat Christchurch-ben fejeztük be, innen indultunk vissza Európába. A várost az elmúlt években kétszer is – 2011-ben és 2016-ban – komoly földrengés sújtotta, számos épület, köztük a katedrális még most is romos állapotban találtuk. Néhány szép, koloniális és modern épület mellett a város nevezetessége a nagy területen kialakított botanikus kert.

Ha valaki a háromrészes összeállítást elolvassva végül azt a kérdést tenné fel, ajánlom-e Új-Zélandot úti célként a túrázást kedvelők számára, a válasz természetesen igen lenne. Amennyiben nem arra készülünk, hogy itt is olyan szabadon fogunk mozogni, mint az Alpok csúcsain vagy akár az erdélyi Kárpátokban, akkor nagyon jól fogjuk érezni magunkat.

Továbbhaladva a norvég fjordokra emlékeztető táj tárul az utazók szeme elé. Légvonalban már mi sem voltunk messze a Milford Sound-tól, háromhetes kalandozásunk azonban lassan véget ért, és indulnunk kellett vissza a keleti partra.

Amikor társaimat kérdeztem, hiányzott-e valami a változatosan összeállított programból, meglepetésemre a természetjárást leginkább kedvelő barátom említette – Talán a városnézés. – Valaki hozzátette – Ahhoz város is kell. – A következő megjegyzés – Város hiányában a városnézés elmaradt.

Ennyire azért ne legyünk igazságtalanok. Több évszázados műemlékek Új-Zélandon értelemszerűen nincsenek, néhány építmény azonban érdemes felkeresni. Ilyen a déli szigeten Wanaka városában a Puzzling World (Tálmányos Világ). Ez érdekes kiállítás és egy hozzá tartozó labirintus, ahol az ügyesebbek 30–60

A Rob Roy-gleccser